

den. Voor het eerst werd er met een stille tocht publiekelijk tegen de wet geprotesteerd, jammer genoeg maar door een klein gedeelte van de bevolking. Het meest gehoorde antwoord op de vraag hoe men over de wet denkt is: "Het is zo lang geleden, we moeten ons er niet meer mee bezig houden."

Dat homoseksualiteit nog steeds een beladen onderwerp is, blijkt uit het verhaal van Juan Pigot: bedrijfseconoom, voorzitter van de tennisbond én zoon van de voormalige minister van onderwijs. Met een glas Fernandes in de hand, neemt Juan plaats in zijn kantoortje. De nu 36-jarige durfde in Suriname niet voor zijn geaardheid uit te komen en besloot in 1995 naar Nederland te verhuizen. "Ik was heel bang voor de teleurstelling van mijn ouders. Mijn vader had een maatschappelijke positie. Het leek mij verstandiger om het in Nederland te vertellen. Ook hadden we toen nog geen internet in Suriname, waardoor ik niet veel over homo's wist. In Nederland begon ik mij pas in te lezen. Voordat ik een keer terug zou komen voor een vakantie, besloot ik mijn familie een e-mail te sturen. Die viel niet in goede aarde." Hij wrijft over zijn voorhoofd en kijkt naar de grond. "Mijn ouders vonden het verschrikkelijk, hoe ik ze dit aan kon doen, of het door Nederland kwam en dat ik maar snel terug moest komen. Eigenlijk had ik een andere reactie verwacht omdat er ook iemand lesbisch is in de familie. Daar doen ze wel normaal over. Zodra het hun eigen kind is, lijkt de wereld opeens te klein." De acceptatie van zijn ouders duurde jaren, maar toch kwam het goed. "Mijn vader besloot het te accepteren, de rest volgde snel. Opmerkelijk is dat mijn ouders en vrienden naar mijn bruiloft in Nederland zijn gekomen. Ze hebben zelfs alles gefinancierd." Ondanks deze drastische ommekeer van zijn ouders, mislukte het huwelijk jammerlijk en besloot Juan terug te keren naar Suriname.

VERANDA AVONDEN

"Het was even slikken toen ik terugkwam. In Nederland is er zo'n grote gayscene – mijn partner was daar directeur bij Cirque du Soleil en mijn leven in Nederland was een en al glamour. Eenmaal terug in Suriname stortte die wereld compleet in. Op een gegeven moment kreeg ik een baantje bij Martinair en toen begon het weer een beetje leuk te worden. Ik had het idee om een keer bij mij thuis een feest te organiseren dus nodigde ik allerlei mensen uit.

OOK HIER. JAMMER GENOEG.

DE WATERKANT. GRENS TUSSEN DE SURINAME-RIVIER EN HET HISTORISCHE CENTRUM.

"IEDERE KEER ALS MARTINAIR IN HET LAND WAS WERD IK OPGEBELD OF ZE LANGS KONDEN KOMEN. OP EEN GEGEVEN MOMENT SLOOT OOK DE CREW VAN KLM ZICH AAN"

We zaten uren op de grote veranda hierboven." Wat begon als een onschuldig idee resulteerde uiteindelijk in de beruchte veranda-avonden. Juan loopt naar buiten en kijkt omhoog. De grote witte houten constructie staat als een stille getuige tegen de donkere lucht afgetekend. "Elke keer als Martinair in het land was werd ik opgebeld of ze langs konden komen. Op een gegeven moment sloot ook de crew van KLM zich aan." De feesten werden steeds populairder onder de crew en de inwoners van Paramaribo, maar wie nu een heftige bunga bunga-party

voor zich ziet, heeft het mis. "Nee, het waren geen rare feesten. We hielden er enkel van om eindeloos te discussiëren."

Als de zon eenmaal is weggezakt achter de palmbomen, begint het nachtleven weer langzaam op gang te komen. Op de hoek van de Malie- en Leliestraat drommen de eerste mensen alweer binnen bij Rendez Vous. De Borgoe-rum wordt in glazen geschonken, de volumeknop opengedraaid. Rishi staat opnieuw in het middelpunt en wordt overladen met kusjes van de vele bezoekers. Juan staat samen met zijn vriend uit Frans Guyana aan de bar met Floris in zijn kielzog. Een achttienjarige komt wat onwennig naar binnen, waarna hij zich in het feestgedruis laat wegglijden.

Als dit de bakermat moet zijn voor een *gay heaven*, dan is het slecht gesteld met Suriname. Dit deel van de wereld leeft in een ver verleden en alleen heel langzaam kan er iets veranderen. Spijtig genoeg. ■